

Ketverių metų berniukas nuplėšė popierėlį ir įstūmė saldainį į burną. Karamelė prilipo prie pieninių dantų. Bandė ištraukti saldainį pirštu. Karamelė prilipo prie pirštų, vaikas pravirko.

Netikėtai per krumplius šmaukštelėtas liniuote nutilo, bet kai skausmas persmelkė ranką — suklykė.

— Aš noriu namo!

— Užsičiaupk. Daugiau nė žodžio. Trikдай kitus vaikus. Apsidairyk. Esi negeras berniukas, jeigu nesiliausi, pastatysiu už durų lietuje. Žinai, yra blogų žmonių, kurie ateina pasiimti išdykusių vaikų. Ar nori, kad tau taip nutiktų?

Vaikas nurijo ašaras ir prikando lūpą, jausdamas, kad saldainis vis dar prilipęs prie priekinių dantų.

— Aš klausiu tavęs. Atsakyk.

Liniuotė šmaukštelėjo dar kartą, šį sykį į stalą.

— Ne, — energingai papurtė galvą.

Jis nebenori, kad ta liniuotė nusileistų ant rankos ar kur kitur. Jis bus geras.

— Išmesk popierėlį į šiukšlių dėžę ir atsiversk rašybos knygą.

Vaikas neįsivaizdavo, kuri knyga yra rašybos.

— Ateik čia!

Eidamas į klasės priekį, berniukas nesėkmingai bandė nuplėšti saldų popierėlį nuo rankos.

— Prilipo.

Su tvirtai prilipusiu prie pirštų popierėliu atsistojo priešais mokytoją.

Liniuotė dar kartą staigiai ir skaudžiai kirto per ranką.

— Grįžk į vietą.

Pirmoji diena mokykloje pasirodė dar blogesnė nei gyvenimas namie. Grįždamas į savo suolą berniukas pajuto, kaip koja nuteka šilta srovelė ir geriasi į baltą kojine. Liniuotė dar ne kartą šiandien ir kitomis dienomis jį lankys. Vaikas nenorėjo to laukti. Bet kur jam dėtis?

Visą rytą praleido sėdėdamas šlapiomis kelnaitėmis; per pertrauką neišėjo į žaidimų aikštelę su kitais vaikais. Liko savo suole, atsidarė priešpiečių dėžutę ir ėmė žiaumoti dėmėtą bananą. Mokytoja sėdėjo už savo stalo klasės priekyje ir mirksėjo su kiekvienu jo kąsniu.

— Ateik čia, — pasakė, kai grįžo kiti vaikai.

Jis bailiai pakėlė akis, ir bananas įstrigo gerklėje.

Nenorėdamas vėl pajusti medinės liniuotės, vaikas padėjo vaisių ir nuslinko į priekį. Kai pasiekė mokytojos stalą, per kurio kraštą vos galėjo matyti, ši pasilenkė ir sugriebė jį už plaukų. Suklykė išvydęs jos rankoje ilgą žirkles.

— Tavo plaukai per ilgi. Nieko per juos nematai. Reikia apkirpti.

Vaikas bandė prieštarauti, bet žodžiai prilipo burnoje kaip saldainis prie pirštų. Jis mėgo savo plaukus. Iki pečių. Panašūs kaip mamos nuotraukoje. Paveldėjo mamos plaukus.

Mokytoja pamojavo žirklėmis prieš nukirpdama kirpčius. Pergalingai pažvelgė į plaukų kuokštą.

— Dabar matau tavo bjaurų veidelį.

Jis tyliai pasvajavo, kad ši diena baigtųsi.

LAPKRITIS

Ar būna gera diena mirti?

Vargu, tyliai atsakė sau vyras. Dangus pilkšvai mėlynas. Paniūręs. Debesys horizonte žadėjo lietaus. O šiaip diena ne per blogiausia.

Jis lėtai nuėjo į medžių juostą, supančią siaurą kelią aplinkui ežerą. Norėjo pamatyti ežerą prieš padarydamas tai, ką turėjo padaryti. Buvo vėlus vakaras, jis buvo įsitikinęs, kad žvejai jau išėję. Juolab kad lapkritį daug žuvies nepagausi, pagalvojo kreivai šyptelėdamas.

Miško paklotė čia buvo žalia, vešli ir kvepėjo. Virš galvos siūbavo plikos medžių šakos. Po kojomis traškėjo šakelės ir paparčiai. Ar kas nors neseniaiėjo šiuo taku? Smegenyse rikiavosi tiek neatsakytų klausimų, kad priminė burbulus, kuriuos reikia susprogdinti smektuku. Ir žinojo, jog niekam pasaulyje tai nesvarbu, iš tiesų jis niekam nerūpi. Yra visiškai vienas. Apleistas kaip šakos, susitaikęs su savimi. Beveik.

Gumbuota šaka įsipynė į plaukus, kai nėrė gilyn į tankų mišką, kur buvo tamsiau ir drėgniau. Sustojo pasiklausyti aukštoje žolėje sprunkančių gyvūnų. Jau nebebijau, pagalvojo. Jau nebebijau jokio gyvo padaro.

Jis atsitūpė ir nuropojo per dyglius ir erškėčius. Ausis pasiekė vandens garsas. Ore nuskardeno gulbių trimitai.

Dar kartą sustojo ir įsiklausė. Tada nusekė garsą.

Pasiekęs laukymę rado vandens šaltinį. Ne ežerą, o akmenų kaurių, iš uolos plyšio spjaudantį šviežiu šaltinio vandeniu. Pasilenkė. Pasrėbė ir pasimėgavo vandens skoniu. Apsisprendė. Jis priešinsis.

O tada išgirdo dar vieną garsą.

Kai pasuko galvą, delnas užspaudė burną, kitas smarkiai sugniaužė gerklę. Paskutinį kartą spėjo pagalvoti: gera diena mirti.

GRUODIS

Trečiadienis

Ragmalino miestelis gruodį atrodydavo nuostabus. Iš toli.

Lotė spoksojo pro langą į ankstyvo ryto dangų. Nė gramo mėlynos, vien pilka. Netgi sniegas priminė alavą. Senis besmegenis, kurį sūnus Šonas pastatė penkiolikos mėnesių anūkėliui Luisui, stypsojo sode kaip akmeninis.

Į darbą dar per anksti. Ji prisivertė užpildyti skalbyklę ir indaplovę. Nuėjusi į prieškambarį laiptų apačioje įsiklausė. Iš viršaus nieko neišgirdusi grįžo į virtuvę ir įjungė virdulį.

Nutarė išgerti arbatos, ne kavos. Padauginusi kavos imdavo drebėti. Laukdama, kol virdulys užvirs, Lotė užsigalvojusi lankstė švarius drabužius ir rūšiavo į atskiras trijų vaikų krūveles. Merginos jau oficialiai suaugusios. Prieš kelias savaites jie atšventė aštuonioliktąjį Klojos gimtadienį. Šventę suorganizavo dvidešimt vienu metų Keitė ir penkiolikmetis Šonas. Šonas jau buvo aukštesnis už Lotę ir turėjo stulbinamai mėlynas tėčio akis. Lotė pasijuto sekundei nublokšta į laiką prieš Adamo mirtį. Prieš penkerius metus. Vėžys. Pernelyg jaunas. Per staiga. Per daug sunku patikėti. Per ilgai gedėjo, kol jai pasipiršo Markas Boidas. Šiek tiek dvejojo, nežinodama kaip elgtis, bet suprato, kad jį myli. Klojos šventės vakarėlyje ištarė jam „taip“, nors dar daug ką reikės aptarti, tarkim, kada tai įvyks, ir pranešti žmonėms. Kol kas tai buvo jų paslaptis. Jos pasirinkimu.

Virdulys užmurkė. Lotė pasiėmė puodelį ir įkišo pasenusios duonos riekelę į skrudintuvą. Į produktų sąrašą, prisegtą prie šaldytuvo, įtraukė duoną. Reikia tikėtis, kad Keitė vėliau aplėks parduotuves. Kaip visada, tikėtis, pasakė sau ir nusifotografavo sąrašą, jei vėliau tektų pačiai tai padaryti.

Kai skrudintuvas išspjovė riekelę, paėmė ir pakramtė. Sausa. Arbata atrodė pjuvenų skonio. Velniop. Nutarė pakeliui užsukti į makdonaldą kavos, nors nuo kavos ir purto.

Užsivilkusi striukę susikišo išdrikusius plaukus po juosta ir užsimaukšlino gobtuvą. Eidama iš namų svarstė, kokios nuotaikos šiandien ras Boidą.

Markas Boidas susiveržė kaklaraiščio mazgą ir įvertino vaizdą mažame vonios veidrodyje. Atspindys įspūdžio nepadarė. Trumpai kirptuose plaukuose buvo daugiau „druskos“ nei „pipirų“, akys išdavė, kad išvakarėse smarkiai gerta. Įdubę skruostai išryškino skruostikaulius. Žinojo, kad tokia amžiuje oda ant kaklo neturėtų karoti. Reikėtų išvažiuoti pasivažinėti dviračiu. Tačiau oras dviračiui per šaltas ir per žvarbus, pagalvojo pamiršęs tą faktą, kad virtuvėlės kampe turi sulankstyta elektrinį dviratį. Ne, pirma reikia susidoroti su apčiuopiamais gyvenimo rūpesčiais. Dėl to darbe pasiprašė laisvo pusdienio. Vylėsi, kad Lotė prašymą patvirtino, nes teks pasišalinti iš darbo vietos savavališkai.

Dviejų kambarių butuko svetainėje, išsidrėbęs ant sofos ir kojas susikėlęs ant apkrauto kavos stalelio, garsiai knarkė jo draugelis Laris Kirbis. Visas laisvas plotas buvo apstatytas alaus skardinėmis ir buteliais. Boidas pajuto, kaip girgžda kaulai ir diegia odą. Nekentė netvarkos. Greitai surinko skardines ir butelius, sukrovė į perdirtbi skirtą maišą.

Kirbis krustelėjo. Pamėgino atsisėsti.

— Kur aš, po galais? — Jis apsidairė užmiegotomis akimis, perbraukė ranka per gaurus. — O, Boidai, čia tu. Neblogai vakar pašventėme. Kur Makeunas?

Boidas gūžtelėjo ir susimąstė. Jie paliko Semą Makeuną, naujaušią komandos narį, „Cafferty’s“ užėjoje išeidami... šūdas, neįsivaizdavo, kada tai buvo.

— Dievas žino, kur jis baigė. — Boidas pastatė atliekų rūšiavimo maišą prie elektrinio dviračio. — Kavos nori? Švarų rankšluostį rasi spintelėje, jeigu nori palįsti po dušu.

Pats susirado pakelį paracetamolio ir nurijo dvi tabletes.

Kirbis pauostė pažastis.

— Tikriausiai neturi marškinių, kuriuos galėčiau apsirengti?

Boidas šyptelėjo. Kirbis buvo dvigubai platesnis.

— O kaip tu manai?

— Tada išgersiu kavos.

Kol Boidas ruošė kavą, Kirbis tarė:

— Tau viskas gerai?

— Jeigu neminėsime klaikių pagirių, puikiai.

— Vakar buvai labai rimtas. Sentimentalus ir prislėgtas.

— Anot tavęs, toks būnu visuomet.

Boidas susimąstė, ko prikaltėjo vakarėliui baigiantis.

Kirbis garsiai nusižiovavo.

— Kas antras tavo žodis buvo „Lotė šiokia, Lotė anokia“. Dieve, nežinau, ką apie tave pagalvojo Makeunas.

Boidas nunešė į svetainę du puodelius kavos ir atsistojo priešais draugą.

— Negi buvau toks blogas?

— Baisiau.

— Velnias.

— Kodėl neužmauni žiedo jai ant piršto? Net ir vienakis mato, kad esate sutverti vienas kitam.

Boidas pajuto, kaip ima rausti skruostai. Jis susijaudino, kai Lotė sutiko už jo tekėti, bet jie nutarė... ne, pagalvojo, *ji* nutarė kol kas niekam nesakyti, nes per daug nepatogu — abu dirba toje pačioje policijos nuovadoje. Bet tai buvo prieš visa kita. Jis atsakė:

— Nežinau, ką daryti.

— Jei nori, tebeturiu sužadėtuvių žiedą, — nusijuokdamas tarė Kirbis ir kreivai šyptelėjo.

— Galiu pats nupirkti, labai ačiū. Kai man jo reikės ir jeigu reikės.

Boidas užsimerkė ir perbraukė delnu per tvinksinčią kaktą. Paracetamolis ima veikti ne iš karto.

— Kaip nori. — Kirbis pastatė puodelį ant stalo, sugniaužė rankas tarp kelių ir žiūrėdamas stiklinėmis akimis pasakė: — Neturiu kur jo dėti, kai Džilė... na, žinai...

— Žinau, velniškai skaudu. Duok sau laiko pagedėti.

Boidas pagalvojo apie pareigūnę Džilę O'Donohju, nužudytą tą vasarą. Džilė buvo pirma moteris, kurią Laris Kirbis įsimylėjo praėjus keleriems metams po skyrybų.

— Visi taip sako.

Traškindamas kelius ir kimiai kosėdamas nuo per daug surūkytų cigarų, Kirbis atsistojo.

— Jėzau, dvokiu. Susitiksime nuovadoje. Kiek dabar valandų, po galais?

— Pusė septynių.

— O, po šimts, kodėl pažadinai mane taip nesveikai anksti? Dar galiu nusnausti prieš darbą. Saldžių sapnų. Vėliau pasimatysime.

Gurkšnodamas kavą Boidas pastebėjo po sofa ant šono gulintį viskio butelį. Atsiklaupęs pakėlė, papurtė galvą ir nuėjo siurblio.

2

Kiaulės kėlė negailestingą triukšmą kiaulidėse. Vėjas aršiai sudrebino langus, kai naujas pūgos gūsis užtelėjo sniego skersai kiemą.

Betė Klark paėmė puodelį iš indaujos ir atsuko čiaupą. Nieko. Pabandė dar kartą. Ir vėl nieko.

— Tėti! — šūktelėjo svetainėn, kur tėvas aršiai spragsėjo senovinio skaičiuotuvo mygtukais. — Kas nutiko vandentiekiiui?

— Užšalo vamzdžiai, neabejoju, — atsakymą vos išgirdo per spragsėjimą.

— Tai ką darysi?

Ji įmetė puodelį į kriauklę ir patikrino, ar arbatinuke užteks vandens tėčiui vėliau išsivirti arbatos. Tikriausiai užteks. Vos.

— Dėl Dievo, — suniurzgė tėvas.

Betė atsisuko ir rado jį stovintį tarpduryje. Vienoje rankoje laikė skaičiuotuva, kitoje gniaužė pluoštą lapų, išmargintų pasvira rašysena prirašytų stulpelių. Tėvas vilkėjo vakarykščiais drabužiais.

— Nemiegojai visą naktį?

— Aha, tuo blogiau. Niekaip nepavyksta suvesti PVM deklaracijos. Ar negalėtum šito sukelti į kompiuterį, ką?

Žodžius nutraukė kosulys, tėvas švokšdamas susilenkė.

— Galėčiau.

Pasilenkusi Betė pakėlė kuprinę iš po stalo ir užsimetė ant pečių. Palygino siaurus juodus džinsus ties blauzdomis ir užsivarstė ryškiai raudonus aulinius.

— Važiuoju į darbą.

— Darbą? Juk jie nesitiki, kad dirbsi tokiu oru?

— Šiandien popiet dalyvauju eglutės įžiebimo šventėje. Bet prieš tai turiu aplankyti šventinę mugę mieste.

Betę apėmė malonus jaudulys. Merginai patiko rašyti straipsnius vietos laikraščiui.

— Negali tokiu oru vairuoti. Juk beveik penkiolika kilometrų.

— Lyg nežinočiau, — burbtelėjo panosėje.

— Duok man minutę apsirengti. Pamėtėsiu iki miesto.

— Viskas gerai. — Mergina nukabino nuo kėdės atlošo juodą dygsniuotą striukę ir tik apsivilkusi suprato, kad apsirengė ant kuprinės. — Prakeikimas.

Kol persirengė, išgirdo, kaip basų tėčio kojų žingsniai tolsta sve-tainėje įsirengto darbo kampo link. Jis pralaimėjo, pagalvojo Betė.

Kai pravėrė galines namo duris, išsyk pasitiko veriamas kiaulių žviegimas.

— Nepamiršk pašerti gyvulių! — šuktelėjo ji, ir žodžius iš bur-nos nupūtė vėjas.

Atsargiai perėjo kiemą prie savo „Volkswagen Golf“. Mašiną nupirko motina, kuri neilgai trukus spruko kažkur, kur niekada nesninga. Tai nutiko prieš penkerius metus, kai Betei buvo vos devyniolika. Mergina stabtelėjo. Girdėjo, kad motina vėl grįžo į Ragmaliną, bet nejautė jokio noro ją susirasti.

Automobilio durelės buvo beviltiškai prišalusios. Ji pašildė savo alsavimu rankeną, tikėdamasi atitirpdyti spynelę. Nesėkmingai. Teks išnaudoti paskutinį vandenį iš tėčio virdulio. Galbūt pamatęs, kad iš-

sivirti arbatos nėra kaip, tėvas suims save į rankas ir šį tą patvarkys ūkyje.

Dieve, kaip ji nekenė gyvenimo Baliduno kaime.

Betė tvirtai tikėjo, kad tai baisiausia skylė.

Praėjo visos septynios minutės, kai Kristis išgirdo Betę lėtai nuvažiuojančią apledėjusiu keliu.

— Ta mergaitė tikrai turi motinos bruožų, — sumurmėjo sau, ir jam tai neatrodė gerai.

Krisčio žmona — tiksliau, buvusi žmona, — visad turėjo raganišką kibirkštį akyse ir darydavo tai, ko užsimanydavo. Jis meldė Dievą, kad ir Betė jo nepaliktų.

Vien pažvelgęs į sąskaitų knygą suprato, jog nėra jokios vilties subalansuoti skaičius. Valdyti ūkį ne jo jėgoms. Jis uždarė garažą kaime, nors irgi ne savo valia. Keikė sandorį, kurį tada sudarė, bet kitaip negalėjo. Tačiau vis vien buvo striuka. Numetęs sąskaitas nuėjo į virtuvę ruošti pusryčių.

Pateliūskavo virdulį. Tuščias. Atsuko čiaupą. Nieko. Naktį užšalo vamzdžiai.

— Tegu visi eina skradžiai! — nusikeikė.

Ištraukęs pakelį pieno iš šaldytuvo, įsipylė į stiklinę. Maukdamas šaltą skystį, pro langą nužvelgė kiemą. Kiaulės šį rytą neįprastai triukšmingos. Jausdamas, kaip pasaulis virsta ant jo, penkiasdešimt šešerių metų vyro, pečių, Kristis Klarkas užsimovė botus, nukabino striukę nuo vagio ant durų ir nuėjo tikrinti užšalusį vamzdžių.

— Užsičiaupkit, bjaurybės! — suriko kiaulėms, praeidamas pro tvarto duris.

Laiptai kaskart ją nervindavo. Ne jų skaičius; jų buvo dvidešimt viena pakopa. Nervino jų siaurumas ir pakopos gylis. Kas ant-rą žingsnį susimušdavo kojų pirštus, o porą kartų, būdama visiškai blaivi, paskutinius tris laiptus užropojo keturpėscia. Šiandien liftas

vėl neveikė, todėl ji kopė laiptais lėtai, gyvenimo svoris nuslinko į padus.

Pasiekusi savo butą Keira Djun įkišo raktą į spyną. Įėjusi atsišliejo į duris ir žiūrėjo, kaip garo debesėlis sklaidosi ore. Nusiavė drėgnus batus ir nupurtė palatą prieš pakabindama, tada praėjo pro vonios kambarį į atviro plano gyvenamąją erdvę. Ji buvo šviesi vienoje pusėje ir tamsi kitoje, kuri be lango, tik žalia siena su vienu nuobodžiu paveikslu.

Dėdama skrybėlę ant radiatoriaus pastebėjo, kad šis ledinis. Pra-keikimas. Patikrino termostatą; nustatyta šildyti maksimaliu pajėgu-
mu. kažkas neveikia. Ir lyg tyčia tokią dieną.

Keira atsisėdo ant krėslo ir įjungė telefoną, ieškodama pastato prižiūrėtojo numerio. Neprisiminė jo pavardės. Milsas ar Vilsas, kaž-
kas tokio. Smegenys buvo prislopusios nuo pastaruosius kelis mėne-
sius kęsto skausmo. Turėjo pripažinti, kad labiausiai skaudėjo širdį,
bet skausmas metastazavo jos organizme kaip vėžys ir kamavo be
įspėjimo užeinančiais spazmais. Keira pasiėmė atostogų. Kitą savaitę
turėjo grįžti į darbą, bet negalėjo. Dar negalėjo. Niekas neišsisprendė.
Ir jis vis dar ten, juokiasi ir meluoja apie ją. Krūtinę pervėrė naujas
skausmas, ir Keira pabandė suvaldyti kvėpavimą.

Akį patraukė senas rudas lagaminas, įkištas ant lentynos po te-
levizoriumi. Kažkieno prisiminimų lagaminas. Lagaminas, kuris ke-
liavo su ja visus tuos metus nuo to laiko, kai išvyko į Dubliną moky-
tis pedagogikos. Apibraižytas ir sugadintas lagaminas. Kaip ir ji pati.
Viešpatie, pagalvojo, kokia aš banali.

Jauna moteris nuėjo į miegamąjį, nusitraukė sušlapusius džinsus
ir pakabino ant radiatoriaus. Šalto. A, namo prižiūrėtojas.

Atsidariusi drabužių spintą, pastebėjo suknelę skaidraus plasti-
ko maiše, kabančią gale skersinio. Besišaipančią iš jos. Suknelę, ku-
rios nebeužsivilks. Kodėl ją pasiliko? Nieko daugiau nebesuvokė. Jis
pavogė iš jos smegenų paskutines originalias mintis ir paliko juokda-
masis. Keira pajuto, kaip gerkle lipa rūgštis, pagalvojo, kad apšivems.
Bet nurijo, kaip turės nuryti savo išdidumą ir pasirodyti draugams bei
kolegoms. Vieną dieną. Greitai. Ar niekada?

Ji nuginė tą mintį ir ištraukė pakabą su suknele. Pasimatuos ją paskutinį kartą, o tada parduos „eBay“.

Girgžt. Kažkur bute.

Keira stabtelėjo su ranką svarinančia suknia. Ką išgirdo? Įsiklausė. Nieko. Tikriausiai radiatoriai.

— Tikrai pradėdu išprotėti, — garsiai pasakė.

Patiesė suknelę ant lovos ir nusivilko marškinius. Tada atitraukė įmautės užtrauktuką ir pakėlė atlasinį, akutėmis siuvinėtą apdarą. Akys prisipildė ašarų pagalvojus apie dieną, kuri niekada neateis. Laikydama suknelę įlipo į ją. Vėsus audinys apgaubė kūną kaip antra oda, kai švelniai pakėlė ją iki pečių ir alsuodama išsitempė, kad pasiektų užtrauktuką šone.

Ir vėl tas girgžtelėjimas. Durys. Atsidaro.

Juk ji užrakino lauko duris, tiesa? Be miegamojo, vienintelės kitos durys bute buvo vonios kambario. Spintos veidrodyje žiūrėjo, kaip jos veidas išblykšta ir prasižioja burna, kai neišleistas riksmas įstringa gerklėje.

Vilkėdama po kojomis besipinančią suknią, Keira nuslinko į svetainę.

— Ar čia yra kas nors? — paklausė tikėdamasi, kad niekas neatsakys.

Nieko. Nėra.

Patikrino virtuvėlėje. Tuščia.

Dar vienas girgžtelėjimas, ir vonios kambario durys prasivėrė.

Ji prisispaudė prie šalto radiatoriaus.

Kažkas buvo jos bute.

3

Lotė sėdėjo atsidariusi priešais save skaičiuoklės ekraną ir blaškėsi. Metų pabaigos biudžeto ataskaitos buvo neišvengiamos. O ji dar nebaigė lapkričio veiklos ataskaitų. Nekentė skaičių. Nekentė ataskai-

tų, failų ir kompiuterių. Bet taip pat žinojo, kad tai Ragsmalino detektyvės inspektorės darbo dalis. Tą nuolat pabrėžia laikinasis policijos komisaras Deividas Makmahonas.

— Susikaupk, — ištarė ji, tikėdamasi balsu įkvėpti sau motyvacijos ir ryžto smegenims.

— Ir vėl kalbi su savimi? — paklausė jos ankšto kabinetuko tarpduryje išdygęs detektyvas seržantas Markas Boidas.

— Labas rytas. — Lotė nustūmė nuo savęs klaviatūrą. — Atrodai taip, lyg vakar būtum gėręs alų.

— Turėtum pamatyti, kokios būklės Kirbis, — pasakė Boidas ir atsirėmė į durų staktą.

Teko pripažinti, kad jis neatrodo labai prastai, bet buvo pakankamai nuovoki pastebėti tamsius ratilus po akimis.

— Kas jam nutiko?

— Nieko, ką reikėtų minėti.

Lotė pažvelgė virš Boido peties į tyrimų kambarį.

— Dar neatėjęs. Juk tokiu metu neturėjo rasti atviros aludės?

Kirbio darbo vieta buvo užversta dokumentais, segtuvais ir maisto pakuotėmis, bet paties žmogaus nesimatė. Detektyvė Marija Linč bent iki sausio motinystės atostogose, todėl iš Atlono buvo perkeltas Semas Makeunas. Dičkis plikai skusta galva sėdėjo už stalo ir tarškino klaviatūra. Lotei Semas patiko, nors dar reikės pasistengti geriau su juo susipažinti. Galbūt pavyktų palikti savo komandoje ir sugrįžus į darbą Marijai.

— Sakyčiau, jis pakeliui, — tarė Boidas. — Išėjo iš mano namų anksčiau už mane.

— Vadinasi, gerokai pasivaišinate.

Lotei nepavyko nusišėpti pavydo gaidelės. Nepakvietė jos kartu. Bet kodėl turėtų? Ji viršininkė, o gal vaikinai norėjo pavakaroti vieni. Vis vien apmaudu.

— Ko tokia rūgšti mina? — Boidas sunėrė rankas ir viena koja atsirėmė į sieną.

— Gal kad tenka žiūrėti į tave stovintį ir nieko neveikiantį.

— Cha! Tu dėl to, kad nepakvietėme kartu, ką?

— Ne, ne dėl to!

Bet nusišypsojo. Boidas visad perskaitydavo jos mintis, ir nors nebuvo keista, pajuto šiokį tokį nerimą.

— Nuėjom į „Cafferty’s“ pasižiūrėti rungtynių, pati žinai, kaip būna, pinta po pintos, tada trečia.

— Gerai atmenu tas dienas, — atsakė ji, prisiminusi metus po Adamo mirties, kai skandinosi alkoholyje.

Prireikė laiko, bet dabar ji blaivi. Beveik. Tik reikia laikytis. Rūpintis savo šeima ir ją saugoti.

— Ką turime šiandien? — paklausė Boidas.

— Vėluoju atiduoti lapkričio ataskaitas.

— Savo jau išsiunčiau.

Jo veidas pašaipiai susiraukšlėjo.

— Žinoma, kad išsiuntei.

Jeigu bent per pusę būtų tokia organizuota kaip Boidas, jau seniai būtų vyriausioji inspektorė.

— Gal nori, kad padėčiau?

Jis nuleido rankas ir ėmė artintis prie Lotės stalo.

— Ne, dėkui.

— Pabaigčiau dvigubai greičiau. Leisk padėti.

— Pati galiu, labai ačiū tau.

Ji neketino taip atžariai atsakyti, bet kartais nesusilaikydavo. Rengėsi dar kažką pridurti, tačiau suskambo telefonas.

Kai baigė pokalbį, atsistojo ir apsirengė striukę.

— Pasiimk paltą, — pasakė.

— Kur važiuojame?

— Dar viena savižudybė.

— Kam prireikė mūsų?

— Boidai, antra per tris savaites. Galbūt čia kažkas vyksta.

— Kažkas vyksta tavo kvailose smegenyse. Kuri konspiracines teorijas.

— Nesijaudink dėl to. Pasiimsiu Makeuną.

Ji pagriebė rankinę ir persimetė per petį.

— Gerai, gerai, — atsakė Boidas, — važiuoju su tavim.

— Puiku, tik savo gudrius komentarus pasilaikyk sau.

Inspektore prasmuko pro jį ir pastebėjo, kaip sužvilgo jo akys, kai ranka užkliudė ranką. Jie abu tai jautė. Jaudinamą fizinio kontakto virpulį. Nesvarbu, kad momentinį ir netyčinį. Bet jautė. Ir, teko pačiai pripažinti, jis jai patiko.

Kirbis subruko daiktamaišį po stalu ir drebančiais pirštais pamėgino suglostyti neklusnius plaukus. Duše drabužinėje bėgo tik šaltas vanduo, tačiau net jis nepadėjo numalšinti galvą surakinusio ir vidurius vartančio skausmo. Pažvelgė į Makeuną, ar tas negirdi gurgiančio jo skrandžio, bet Makeunas palenkęs galvą nieko negirdėjo. Gerai.

Užkėlė vieną pėdą ant maišo ir, kai skausmas pervėrė kitą, vylėsi, kad vakarykštis užgėrimas neišprovokuos podagros priepuolio. Prakeiktas skausmas kakle arba pėdoje.

— Kur viršininkė?

Palaukė, kol Makeunas pakėlė galvą ir pasižiūrėjo virš kompiuterio. Jėzau, atrodo labai žvalus, o jis, Kirbis, toks atgyvenęs, kad reiktų versti į šiukšlių dėžę.

— Išvažiavo.

— Tiek dar suprantu. Kur?

— Girdėjau minint savižudybę.

— Ar prieš kelias savaites netyrei savižudybės? — paklausė Kirbis ir primerkė akis, bandydamas prisiminti bylą.

— Tyriau. Nieko įtartina.

— Kas šį kartą?

Makeunas liovėsi daryti ką daręs ir atsistojo. Palinkęs virš Kirbio stalo pasakė:

— Nežinau kas, nes nebuvo informuotas, ir, tavo žiniai, pas mane susikaupė tiek ataskaitų, kad esu užsivertęs ir nenoriu painiotis ten, kur man nebūtina.

Jis vėl atsisėdo. Kirbis apsvarstė jo nuomonę. Kolega, kaip ir jis, taip pat jaučia pagirias.

Hil Pointo daugiabučius pastatė vadinamaisiais Keltų Tigro klestėjimo metais. Centrinės krašto dalies miesteliui tai buvo įdomus projektas. Tačiau iškilus kompleksui tapo akivaizdu, kad Ragsmalinas galėjo apsieiti be tos dėmės peizaže, nors ji ir pasiūlė daug butų. Laimė, tai vienintelis daugiaaukštis miestelyje. Jeigu neskaičiuosime ketvirtojo dešimtmečio katedros su dviem bokštais, metančios šešėlių apačion ir toli aplinkui, pastatą galėjai matyti iš visur, kur tik pasisukdavai.

Korpusas, kurio reikėjo, buvo nesunkiai randamas, nes prie jo stovėjo bet kaip pastatytos dvi policijos patrulių mašinos ir greitukė.

Boidas sustojo. Lotė iššoko ir nuėjo į laiptinę. Ten įsitikino, kad liftas neveikia, teks lipti betoniniais laiptais į ketvirtą aukštą.

Siaurame koridoriuje du paramedikai stoviniavo palei sieną be darbo, pasistatę tarp savęs sulankstytus neštuvus. Prie buto durų būdėjo uniformuotas pareigūnas.

— Labas rytas, pareigūne Torntonai. Nupasakok situaciją, — paprašė Lotė, kai tik atgavo kvapą.

Ji užsimovė vienkartinės pirštines ir antbačius.

— Labas rytas, inspektore. — Policininkui nereikėjo pasitikrinti užrašų; jis, kaip sakydavo Lotė, buvo atmušęs ranką. — Apie incidentą pranešė kaimynė iš kairės. Nusiunčiau ją atgal į butą su pareigūnu. Apsidairiau viduje ir man kai kas pasirodė keista.

— Keista?

— Nueisite, pati pamatysite.

— Ar iškvietei nusikaltimo vietos tyrėjus?

— Pagalvojau, geriau pirma jūs įvertinkite. Kiekvienas yra praejęs tą etapą. Gali būti tiesiog savižudybė, bet... nežinau. Mirusioji Keira Djun. Jos kūnas vonioje.

— Gydytojas apžiūrėjo?

— Buvo ir išėjo.

— Paėmei jo parodymus?

— Taip. Patvirtino moters mirtį.

Lotė palaukė Boido. Šis užlipo uždusęs; neįprasta, nes pamišęs dėl sporto. Kol jis movėsi pirštines, ji pastūmė duris į vidų. Iš pirmo žvilgsnio butas atrodė nedidelis. Tamsiai mėlynas paltas kabojo ant kablilio siaurame koridoriuje. Ji perbraukė delnu per drabužį. Drėgnas.

Įėjo į vidų. Atidėjusi tai, kas neišvengiama, praėjo pro vonios kambarį su kūnu ir žengė ant rudo kvadratinio kilimo, kuris apibrėžė atviro plano svetainę su virtuvele dešinėje pusėje. Stumtelėjusi artimiausias duris žvilgtelėjo. Ankštas miegamasis. Lova tvarkingai paklota. Medvilniniai naktiniai sulankstyti ant pagalvės. Spintelė prie lovos ir drabužių spinta. Kambarys pritemdytas žaliučių. Ant radiatoriaus džinsai. Raudoni marškiniai atrodo tarsi numesti ant lovos. Plastiko įmautė, skirta drabužiui apsaugoti, guli suglamžyta ant grindų.

Ji sugrįžo į vonios kambarį. Durys pusiau praviros. Stumtelėjo piršto galu. Truputį pajudėjo. Prisimerkusi pasižiūrėjo pro plyšį. Baltos keramikos vonia su aprūdijusia dušo galvute. Tualetas ir kriauklė. Kreminės grindų plytelės šlapios. Visa kita atrodė vietoje. Tik... kvapas. Ji atšlijo, užuodusi aitrų šlapimo dvoką.

— Nematau kūno, — pasakė.

— Už durų, — įspėjo ją Boidas.

Lotė prasmuko pro pusiau pravertas duris. Įžengė į ankštą erdvę. Atsisuko ir sustingo. Delnu užsidengė burną, pajuto, kaip pakirto kelius. Pro pirštus išsprūdo aiktelėjimas.

Už durų karojo moters kūnas, juodas odinis diržas buvo tvirtai užnertas jai ant kaklo. Burna išžiota, akys — atmerktos, baltymai išvagoti raudonų trūkusių kraujagyslių. Ten, kur diržas įsirėžė į odą, gerklė buvo subraižyta. Moters rankos karojo prie šonų mėšlungiškai sugniaužtais pirštais. Lotė buvo mačiusi, kaip mirtis neįsivaizduojamai subjauroja žmogaus kūną, bet šis vaizdas groteskiškas. Jai teko priminti sau, kad elgtųsi profesionaliai.

Atspėti mirusiosios amžių nebuvo lengva. Nors patyrusiai inspektorės akiai atrodė, kad Keira Djun galėtų būti įpusėjusi ketvirtą dešimtį, tačiau keturiasdešimties dar nesulaukusi.

Balto atlaso suknelė, nusagstyta lempos šviesoje žėrinčiais

akmenėliais, gaubė figūrą it drobulė. Suknelė siekė kulkšnis, iš po jos kyšojo basos kojos. Vestuvinė suknelė. Nauja. Nevilkėta. Iki dabar. Po aukos pažastimi ant užtrauktuko karojo kainos etiketė. Ji norėjo paliesti suknelę, pajauti medžiagos glotnumą, bet nepajudino nė raumenėlio, tik leido savo julsėms suformuluoti, kas galėjo įvykti šiame mažame, niekuo neypatingame vonios kambaryje, kur ant plytelių virš vonios lipo juodas pelėsis.

Mirties kvapas ankštoje erdvėje buvo toks stiprus, kad Lotė jautė liežuviu. Patyrinėjo Keiros Djun veidą. Lygi oda, jokių raukšlių. Ar dėl mirties, ar moteris visad tokia buvo? Šviesūs plaukai apkirpti trumpai, tiesiai. Kai Lotės žvilgsnis nukeliavo į viršų, ji pastebėjo kitą diržo galą, užveržtą ant chromuoto ventilio, išsikišusio iš sienos dešinėje virš durų. Šešių colių aukščio trikojis suoliukas gulėjo nuvirtęs kampe už durų.

Lotės smegenyse įsižiebė klausimas. Ar ši moteris galėjo pasikarti pati? Iš pirmo žvilgsnio, atrodo tikėtina. Ar ji buvo apgauta? O gal apsigalvojo ir nutarė, kad tai vienintelis būdas išvengti vestuvių? Lotei kilo įtarimas, jog ne viskas taip, kaip atrodo. Policininkas Tornonas teisus. kažkas čia negerai.

Pasigirdo beldimas į duris, ir Boidas paklausė:

— Galiu užteiti?

— Čia nėra vietos. Palauk, kol išeisiu. Skambink nusikaltimo vietos pareigūnams. Paprašyk Džimo Makglino.

Ji vėl prisispaudė į koridorių. Kol Boidas skambino, dar kartą apsidairė svetainėje, ieškodama, gal kas nors sujudinta, bet viskas atrodė savo vietoje. Priglaudė ranką prie radiatoriaus, šaltas, ir pajuto ore vėšą. Ant kėdės buvo užmestas kilimėlis, ant jos sėdynės rado mobilųjį telefoną. Nepakeldama jo nuspaudė „namų“ mygtuką. Slaptažodžio nereikėjo. Ekране buvo kontaktų ženklelis, skambinimo ir žinučių piktogramos. Daugiau nieko. Lotei pasirodė keistoka. Visi, ką pažįsta, naudojami galybe programėlių. Netgi jos mama turi „Gmail“ telefone.

Vienintelis kitas baldas buvo televizorius ant stovo, po juo gulėjo rudas senovinis lagaminas. Virtuvėlė švari ir tvarkinga. Jokių indų

kriauklėje ar ant džiovinimo grotelių. Šaldytuvas pilnas. Pienas nepasenęs, kaip ir vištienos filė pakuotė.

— Nematau savižudės raštelio, — tarė. — Dar patikrinsiu miegamajame.

Boidas nusekė paskui Lotę.

Ant spintelės prie lovos gulėjo juoda oda aptraukta knyga, primenanti Bibliją. Atsivertusi Lotė pamatė, kad ten maldaknygė. Pustlapiai kaip plunksnelės, minkšti ir ploni paliesti, versdama jautė, kaip tai ramina. Padėjusi knygą atidarė stalčių. Rado indelį su miego piliulėmis ir paracetamolio pakelį. Jeigu Keira norėjo nusižudyti, kodėl neišgėrė tablečių? Daug lengviau.

Ji priėjo prie drabužių spintos atviromis durimis. Ore tvyrojo levandų aromatas. Ant skersinio sukabinti džinsai, marškiniai ir palaidinės. Dugne matyti juodų „Nike“ sportbačių pora. Plastiko įmautėje turėjo būti vestuvinė suknelė, nusprendė.

Atsiklaupęs Boidas pakėlė užtiesalą nuo lovos metalinėmis kojomis ir paieškojo po juo.

— Po lova nieko.

Grįžusi į svetainę Lotė atidarė kraštinį lango segmentą. Kambarį išsyk pripildė gyvenimo šurmuly. Apačioje vėrėsi užšalęs kanalas. Garsiai žvangėdamas iš stoties riedėjo traukinys. Prie tilto buvo prišvartuotas laivas, kažkur dešinėje supypsėjo automobilis, o netoliese vyko su niekuo nesupainiojamos statybos. Ji įkvėpė ryto gaisvos.

— Jeigu norėčiau nusižudyti ir nenorėčiau mirti nuo vaistų perdozavimo, šokčiau pro langą. Kaip manai? — tarė ji atsisukdama į Boidą.

— Tau nepatinka aukštis, — sunerdamas ant krūtinės rankas atsakė jis, — todėl to nedarytum.

— Aukščio aš nebijau.

— Kalbu hipotetiškai. Maniau, ir tu darai tą patį.

— Šitas butas ketvirtame aukšte... Ai, nesvarbu. — Lotė uždarė langą ir pasisuko į Boidą. — Pasukai Makglinui?

— Jis pakeliui. — Boidas nusižiovavo ir nuleido rankas. — Ar mums reikia valstijos patologės?

Lotė sekundę pagalvojo. Ar jiems reikia Džeinės Dor? Viskas čia atrodo kaip savižudybė, tačiau nerimą kėlė tai, kad nerado savižudės raštelio. Ir dar tie įdrėskimai ant Keiros kaklo.

— Skambink jos padėjėjui. Jeigu mano nuojauta klysta, susitvarkysiu su pasekmėmis.

— Durys neišlaužtos. Gal ji ką nors įsileido?

— Jeigu įsileido, tada galbūt pažinojo savo žudiką.

Boidas atsiduso.

— Tik jeigu ji buvo nužudyta.

Lotė papurtė galvą ir praėjo pro jį.

— Pasikalbėsiu su kaimyne. Paieškok ko nors, kas keltų įtarimų dėl mirties... ir pamėgink nusikratyti pagirių, daraisi vangus. Aišku?

Ji paliko Boidą prasižiojusį siaurame koridoriuje su už durų kabančia pakaruokle vestuvių apdaru.

5

Redakcijoje buvo tvanku kaip paprastai, bet Betei niekas neleido užsukti radiatoriaus. Jos bosas, naujienų redaktorius Nikas Daunsas, sėdėjo užsivyniojęs šaliką ant kaklo ir užsimetęs ant pečių paltą. Tam žmogui amžinai šalta, pagalvojo ji.

Parašyti reportažą apie oficialų kalėdinės mugės atidarymą prireikė penkių minučių. Teks ko nors prigalvoti, kad užpildytų keturias skiltis pirmame puslapyje. Jei Rajenas nepadarė padorios nuotraukos, ji žlugusi. Ką dar galėtų parašyti? Užsigalvojusi dirstelėjo į telefoną. Reikia nepamiršti parvežti namo porą butelių vandens, tam atvejui, jeigu tėtis nesutvarkė vamzdžių.

Kol ketino parašyti priminimą, į telefoną atėjo žinutė. Perskaitė, apsidairė, ieškodama Rajeno. Sugavo fotografo žvilgsnį, kai jis pasirodė tarpduryje.

— Nenusirenk ir čiupk kamerą, — pasakė.

— Kodėl?